

Bezinning 21: Hinderpaal – oudste zoon ¹

Bezinning 182 gaat over Lucas 15,1-10.

Lucas 15, 11 – 32 = C-jaar 24° zondag door het jaar

Het Woord

Vervolgens zei Jezus: 'Iemand had twee zonen. De jongste van hen zei tegen zijn vader: "Vader, geef mij het deel van uw bezit waarop ik recht heb." De vader verdeelde zijn vermogen onder hen. Na enkele dagen verzilverde de jongste zoon zijn bezit en reisde af naar een ver land, waar hij een losbandig leven leidde en zijn vermogen verkwistte. Toen hij alles had uitgegeven, werd dat land getroffen door een zware hongersnood en begon hij gebrek te lijden. Hij vroeg om werk bij een van de inwoners van dat land, die hem op het veld zijn varkens liet hoeden. Hij had graag zijn maag willen vullen met de peulen die de varkens te eten kregen, maar niemand gaf ze hem. Toen kwam hij tot zichzelf en dacht: de dagloners van mijn vader hebben eten in overvloed, en ik kom hier om van de honger. Ik zal naar mijn vader gaan en tegen hem zeggen: "Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen u, ik ben het niet meer waard uw zoon genoemd te worden; behandel mij als een van uw dagloners." Hij vertrok meteen en ging op weg naar zijn vader. Zijn vader zag hem in de verte al aankomen. Hij kreeg medelijden en rende op zijn zoon af, viel hem om de hals en kuste hem. "Vader", zei zijn zoon tegen hem, "ik heb gezondigd tegen de hemel en tegen u, ik ben het niet meer waard uw zoon genoemd te worden." Maar de vader zei tegen zijn knechten: "Haal vlug het mooiste gewaad en trek het hem aan, doe hem een ring aan zijn vinger en geef hem sandalen. Breng het gemeste kalf en slacht het. Laten we eten en feestvieren, want deze zoon van mij was dood en is weer tot leven gekomen, hij was verloren en is teruggevonden". En ze begonnen feest te vieren.

De oudste zoon was op het veld. Toen hij naar huis ging en al dichtbij was, hoorde hij muziek en gedans. Hij riep een van de knechten bij zich en vroeg wat dat te betekenen had. De knecht zei tegen hem: "Uw broer is thuisgekomen en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht omdat hij hem gezond en wel heeft teruggekregen." Hij werd woedend en wilde niet naar binnen gaan, maar zijn vader kwam naar buiten en trachtte hem te bedaren. Hij zei tegen zijn vader: "Al jarenlang werk ik voor u en nooit ben ik u ongehoorzaam geweest als u mij iets opdroeg, en u hebt mij zelfs nooit een geitenbokje gegeven om met mijn vrienden feest te vieren. Maar nu die zoon van u is thuisgekomen die uw vermogen heeft verkwanseld aan de hoeren, hebt u voor hem het gemeste kalf geslacht." Zijn vader zei tegen hem: "Mijn jongen, jij bent altijd bij me, en alles wat van mij is, is van jou. Maar we konden toch niet anders dan feestvieren en blij zijn, want je broer was dood en is weer tot leven gekomen. Hij was verloren en is teruggevonden."

¹ Deze bezinning kwam tot stand vanuit de Bartimeüs lectio divinagroep van Mariakerke. Met dank aan de zeven deelnemers die op 2 juni 2010 rond dit evangelieverhaal samen kwamen.

Een woord bij het Woord

In de evangeliën wordt scherp gesproken over oordelen: 'Oordeel niet'. Toch heeft de mens van God zijn verstand gekregen om na te denken, te evalueren, te oordelen, plannen te maken... Ook in het verhaal hierboven blijft de oudste staan bij zijn oordeel over zijn jongere broer. Dit oordeel verhindert hem eerst om naar binnen te gaan en te delen in de vreugde om de terugkeer van de jongste zoon. En op het einde van het verhaal vernemen we niet of hij zal ingaan op de uitnodiging van zijn vader.

Ons oordeel verhindert ons vaker dan ons lief is om de andere te beminnen. En nog vaker om te vergeven. Niet dat vergeven altijd mogelijk is. Het is wel eens vaker begrijpelijk dat vergiffenis slechts de eindstap is in een langdurig en moeizaam proces. Monbourquette spreekt over twaalf fasen, die alle samen jaren en jaren kunnen duren. Als het tenminste over heel zware zaken gaat.

Voor de simpele dingen van het samenleven van mensen echter, zit het oordelen vaak in de weg om tot een open en hartelijke ontmoeting te komen, om te dienen, om de ander in eerste instantie onvoorwaardelijk te accepteren...

Het Woord in mijn leven

Kan ik mensen in alle openheid ontmoeten, zonder vooroordelen? Helpt mijn oordeel mij om mensen lief te hebben, hen te dienen? Krijgt Gods vergevende liefde ruimte in mij?

Gebed

Goede Vader,
uw vergevende liefde verrast ons altijd weer.
Gij zijt altijd groter dan ons hart.
Vervul ons met wijsheid en zorg:
dat wij mensen beminnen.
Genees onze kwetsuren
zodat wij vrij en bevrijdend in het leven staan,
in het spoor van Jezus, uw Zoon. Amen.

© Eric Haelvoet 2010